

seuraaja. Se tekee teidät kelpoiksi saamaan kaikki luvatut siunaukset.

Te, jotka ette ole kirkkomme jäseniä, kehotan teitä osoittamaan uskoa, tekemään parannuksen ja tulemaan kelpoiksi saamaan kasteenliiton Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa. Kun teette niin, osoitate rakkautenne taivaallista Isäämme kohtaan ja halunne seurata Kristusta.

Todistan, että olemme onnellisempia, kun noudatamme Jeesuksen Kristuksen evankeliumin opetuksia. Kun pyrimme seuraamaan Häntä, taivaan siunaukset tulevat osaksemme. Tiedän, että Hänen lupauksensa täyttyvät, kun teemme liittoja ja pidämme ne ja kun meistä tulee Kristuksen todellisia seuraajia. Todistan Hänen suuresta rakkaudesta meitä jokaista kohtaan, ja teen sen Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. Moos. 7:62.
2. Joh. 8:12.
3. Jes. 53:5.
4. Ks. 2. Kor. 12:7.
5. Ks. 1. Nefi 1:20.
6. Ks. Ruut 1:16.
7. 1. Moos. 39:7–9.
8. Joh. 21:15–19.
9. Ks. Joh. 13:35.
10. Ks. Alma 27:27.
11. Moroni 10:33.
12. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 44; ks. myös Spencer W. Kimball, ”Be Ye Therefore Perfect”, hartaustilaisuuden puhe, Salt Laken uskontoinstituutti, 10. tammikuuta 1975: ”Me teimme lupauksia, juhlallisia lupauksia taivaassa ennen kuin tulimme tähän kuolevaisen elämään. – – Me olemme tehneet liittoja. Me teimme ne ennen kuin hyväksyimme asemamme täällä maan päällä.”
13. Ks. 2. Nefi 31:5–7.
14. Ks. Abr. 2:11. Ks. myös John A. Widtsoe, ”Temple Worship”, Assembly Hallissa Salt Lake Cityssä pidetty luento, 12. lokakuuta 1920, s. 10: ”Liitto elävöittää totuuden ja tekee mahdolliseksi siunaukset, jotka ovat palkintona kaikille niille, jotka käyttävät tietoa oikein.”
15. Ks. OL 90:24.
16. Ks. esim. 3. Nefi 18:7–11.

Vanhin Kent F. Richards

seitsemänkymmenen koorumista

Sovitus kattaa kaiken tuskan

Suuri henkilökohtainen haasteemme kuolevaisuudessa on tulla ”pyhäksi Kristuksen – – sovituksen kautta”.

Kirurgina huomasin olevani merkittävän osan työajastani tekemisissä kivun kanssa. Välttämättömyyden pakosta aiheutin sitä kirurgisesti lähes päivittäin – ja sitten suuri osa työtäni oli yrittää hillitä ja lievittää kipua.

Olen pohtinut kivun ja tuskan tarkeitusta. Me kaikki joudumme kokemaan kipua. Olen nähnyt ihmisten suhtautuvan siihen hyvin eri tavoin. Jotkut kääntyvät vihassa pois Jumalasta, ja toiset antavat kärsimyksensä tuoda heidät lähemmäksi Jumalaa.

Kuten te, minäkin olen kokenut tuskaa. Tuska on parantumisprosessin mittari. Usein se opettaa meille kärsivällisyyttä. Ehkäpä siksi englannin kielessä sana *potilas* liittyy sanaan kärsivällisyys (patient – patience).

Vanhin Orson F. Whitney on kirjoittanut: ”Mikään kärsimämme tuska, mikään kokemamme koettelemus ei mene hukkaan. Se palvelee opettajanamme, kehittää sellaisia ominaisuuksia kuin kärsivällisyys, usko, mielenlujuus ja nöyryys. – – Murheen ja kärsimyksen, vaivan ja koettelemusten kautta me saamme sen koulutuksen, jota tulimme tänne hankkimaan.”¹

Samoin vanhin Robert D. Hales on sanonut:

”Tuska tuo nöyryyttä, joka mahdollistaa mietiskelyn. Se on kokemus, jonka kestämisestä olen kiitollinen. – –

Opin, että fyysinen tuska ja ruumiin paraneminen suuresta leikkauksesta muistuttavat merkittävästi hengellistä tuskaa ja sielun paranemista parannusprosessissa.”²

Suuri osa kärsimyksistämme ei välttämättä ole omaa syytämme. Odottamattomat tapahtumat, ristiriitaiset tai masentavat olosuhteet, häiritsevät sairaus ja jopa kuolema saartavat meitä ja vaikuttavat kuolevaisuuden kokemukseemme. Lisäksi saatamme kärsiä muiden tekojen aiheuttamista koettelemuksista.³ Lehi huomautti, että Jaakob oli ”kärsinyt – – paljon murhetta [veljiensä] karkeuden tähden”⁴. Vastakohtaisuus kuuluu taivaallisen Isän onnensuunnitelmaan. Me kaikki kohtamme sitä riittävästi tullaksemme tietoisiksi Isämme rakkaudesta ja tarpeestamme saada apua Vapahtajalta.

Vapahtaja ei ole toimeton tarkkailija. Hän itse tuntee henkilökohtaisesti ja äärettömästi sen tuskan, jota me koemme.

”Hän kärsii kaikkien ihmisten tuskat, niin, jokaisen elävän olennon tuskat, niin miesten, naisten kuin lastenkin.”⁵

”Astukaamme sen tähden rohkeasti armon valtaistuimen eteen, jotta saisimme armoa ja laupeutta, löytäisimme avun silloin kun sitä tarvitsemme.”⁶

Joskus syvässä tuskassa meillä on kiusaus kysyä: ”Eikö edes Gileadissa ole balsamia, eikö sieltäkään löydy parantajaa?”⁷ Todistan, että vastaus on kyllä, parantaja on olemassa. Jeesuksen Kristuksen sovitus kattaa kaikki kuolevaisuuden olosuhteet ja tarkoitukset.

On toisenlaista tuskaa, josta me olemme vastuussa. Hengellinen tuska on syvällä sielussamme ja voi tuntua sammumattomalta, aivan kuin meitä kidutettaisiin ”sanomattomalla kauhulla”, kuten Alma kuvasi.⁸ Se johtuu syntisistä teoistamme ja parannuksenpuutteesta. Tähänkin tuskaan on parannuskeino, joka on yleismaailmallinen ja täydellinen. Se tulee Isältä Pojan kautta, ja se on meitä jokaista varten, jotka olemme halukkaita tekemään kaiken, mitä parannuksen tekemiseen tarvitaan. Kristus sanoi: ”Ettekö nyt palaa minun luokseni – – ja käänny, jotta minä voin parantaa teidät?”⁹

Kristus itse opetti:

”Ja minun Isäni lähetti minut, jotta minut korotettaisiin ristille ja jotta minä *sen jälkeen*, kun minut oli korotettu ristille, voisin vetää kaikki ihmiset luokseni – –;

sen tähden minä Isän *vallan* mukaisesti vedän kaikki ihmiset luokseni.”¹⁰

Ehkäpä Hänen merkittävin työnsä on se työ, jota Hän tekee jatkuvasti meidän kunkin kohdalla yksilöllisesti kohottaakseen, siunatakseen, vahvistatakseen, tukeakseen ja opastaakseen

meitä sekä antaakseen meille anteeksi.

Kun Nefi näki näyn, suuri osa Kristuksen kuolevaisuuden palvelutyöstä oli omistettu kaikenlaisten fyysisten, emotionaalisten ja hengellisten vaivojen vaivaamien sairaiden siunaamiseen ja parantamiseen. ”Ja minä näin joukoittain ihmisiä, jotka olivat sairaita ja joita kaikenlaiset taudit – – ahdistivat – –. Ja he parantuivat Jumalan Karitsan voimasta.”¹¹

Alma profetoi myös, että ”hän kulkee kärsien kaikenlaisia kipuja ja ahdinkoja ja koetuksia – – ja [ottaa] päällensä kansansa kivut ja sairaudet – –,

jotta *hänen* sydämensä täytyisi armolla, – – jotta *hän* osaisi lihan mukaisesti auttaa kansaansa sen heikkouksien mukaisesti”¹².

Kun myöhään eräänä iltana makasin sairaalavuoteessa sillä kertaa potilaana enkä lääkärinä, luin nuo jakeet yhä uudelleen. Pohdin: ”Kuinka se tapahtuu? Kenelle? Mitä vaaditaan, että niin tapahtuisi? Onko se synnin anteeksisaamisen kaltaista? Pitääkö meidän ansaita Hänen rakkautensa ja apunsa?” Pohtiessani tulin ymmärtämään, että eläessään kuolevaisuudessa Kristus *teki valinnan* kokea tuskia ja

ahdinkoja, jotta Hän ymmärtäisi meitä. Ehkä myös meidän pitää kokea kuolevaisuuden vaikeat kokemukset, jotta me ymmärtäisimme Häntä ja iankaikisia tarkoituksiamme.¹³

Presidentti Henry B. Eyring on opettanut: ”Kun meidän täytyy ahdingon keskellä odottaa Vapahtajan lupaamaa apua, meitä lohduttaa se, että Hän tietää omasta kokemuksestaan, kuinka Hän voi parantaa meidät ja auttaa meitä. – – Ja usko siihen voimaan antaa meille kärsivällisyyttä, kun me rukoilemme, teemme työtä ja odotamme apua. Hän olisi yksinkertaisesti voinut saada tietää ilmoituksen kautta, kuinka auttaa meitä, mutta Hän *oppi mieluemmin oman henkilökohtaisen kokemuksensa kautta*.”¹⁴

Tunsin sinä iltana Hänen rakkautensa käsivarsien ympäröivän minut¹⁵. Kyyneleet kastelivat tyynyni kiitollisuudesta. Kun myöhemmin luin Matteuksen evankeliumista Kristuksen palvelutyöstä kuolevaisuudessa, huomasin erään toisen asian: ”Kun ilta tuli, Jeesuksen luo tuotiin monia – –. Hän – – paransi *kaikki* sairaat.”¹⁶ Hän paransi *kaikki*, jotka tulivat Hänen luokseen. Ketään ei käännytetty pois.

Guayaquil, Ecuador

Vanhin Dallin H. Oaks onkin opettanut: ”Parantumisen siunaukset tulevat monin tavoin, jokainen sovitettuna yksilöllisiin tarpeisiimme, jotka Hän, joka rakastaa meitä eniten, tuntee. Toisinaan ’parantuminen’ on sitä, että meidän sairautemme parannetaan tai meidän taakkamme otetaan pois. Joskus kuitenkin meidät ’parannetaan’ siten, että meille annetaan voimaa tai ymmärrystä tai kärsivällisyyttä kantaa harteillemme lasketut taakat.”¹⁷ Kaikki, jotka tulevat, voivat päästä ”Jeesuksen syleiyyyn”¹⁸. Kaikki sielut voivat parantua Hänen voimastaan. Kaikki kivut voivat lievittyä. Hänessä sielumme voi ”löytää levon”¹⁹. Kuolevaisuuden olosuhteemme eivät kenties heti muutu, mutta Hänen rauhansa ja parantava balsaminsa voi niellä tuskamme, huolestamme, kärsimyksemme ja pelkomme.

Olen pannut merkille, että lapset yleensä hyväksyvät kivun ja kärsimyksen luontevammin. He kärsivät hiljaa nöyrinä ja sävyisinä. Olen tuntenut sen ihanan, suloisen hengen, joka ympäröi näitä pienokaisia.

13-vuotias Sherrie joutui 14 tuntia kestäneeseen leikkaukseen selkäytimessään olevan kasvaimen vuoksi. Tultuaan tajuihinsa teho-osastolla hän sanoi: ”Isi, Cheryl-täti on täällä – ja – ja – ukki Norman – ja mummi Brown – ovat täällä. Ja isi, kuka tuo on, joka seisoo vieressäsi? – Hän on sinun näköisesi, mutta pitempi. – Hän sanoo, että hän on veljesi Jimmy.” Sherrien Jimmy-setä oli kuollut 13-vuotiaana kystiseen fibroosiin.

Lähes tunnin ajan Sherrie – kuvaili vieraitaan, kaikki kuolleita sukulaisia. Uupuneena hän sitten nukahti.

Myöhemmin hän sanoi isälleen: ”Isi, kaikilla lapsilla täällä teho-osastolla on enkeleitä auttamassa heitä.”²⁰

Meille kaikille Vapahtaja on sanonut:

”Katso, te olette pieniä lapsia, ettekä te voi kestää kaikkia asioita nyt; teidän täytyy kasvaa armosta ja totuuden tuntemisessa.

Älkää pelätkö, pienet lapset, sillä te olette minun. – –

Ja nyt, minä olen teidän keskellänne, ja minä olen hyvä paimen.”²¹

Suuri henkilökohtainen haasteemme kuolevaisuudessa on tulla ”pyhäksi Kristuksen – – sovituksen kautta”²². Tuska, jota te ja minä koemme, voi olla se tapa, jolla tätä prosessia eniten mitataan. Äärimmäisissä tilanteissa meistä voi tulla sydämessämme lasten kaltaisia, jotka nöyrytyvät ja rukoilevat, tekevät työtä ja odottavat²³ kärsivällisesti ruumiinsa ja sielunsa parantumista. Sen jälkeen kun koettelemuksemme ovat jalostaneet meitä, meistä tulee Jobin tavoin ”niin kuin – – kultaa”²⁴.

Todistan, että Hän on Lunastajamme, Ystävämme, Puolustajamme, suuri Lääkäri, suuri Parantaja. Hänessä me voimme löytää rauhaa ja lohtua tuskassamme ja synneissämme ja päästä niistä, jos me vain tulemme Hänen luokseen nöyrin sydämin. Hänen armonsa riittää.²⁵ Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Lainattuna julkaisussa Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle*, 1972, s. 98.
2. ”Sielun ja ruumiin paraneminen”, *Liahona*, tammikuu 1999, s. 16.
3. Ks. Alma 31:31, 33.
4. 2. Nefi 2:1.
5. 2. Nefi 9:21.
6. Hepr. 4:16. Paavali opetti meitä katsomaan Vapahtajasta esimerkkiä siinä, miten kestää ”syntisten ankaran vastustuksen, jotta [emme] menettäisi [rohkeuttamme] ja antaisi periksi” (Hepr. 12:3).
7. Jer. 8:22.
8. Alma 36:14.
9. 3. Nefi 9:13.
10. 3. Nefi 27:14–15, kursivointi lisätty.
11. 1. Nefi 11:31.
12. Alma 7:11–12, kursivointi lisätty.
13. Ks. John Taylor, *The Mediation and Atonement*, 1882, s. 97. Presidentti Taylor kirjoittaa ”liitosta”, jonka Isä ja Poika tekivät kuolevaisuutta edeltävissä neuvostoissa toteuttaakseen ihmiskunnan sovittavan lunastuksen. Sen lisäksi että Kristus kärsi puutarhassa ja ristillä, Hän kärsi vapaaehtoisesti elämänsä aikana (ks. Moosia 3:5–8).
14. ”Vastoinkäymiset”, *Liahona*, toukokuu 2009, s. 24, kursivointi lisätty.
15. Ks. OL 6:20.
16. Matt.8:16, kursivointi lisätty.
17. ”Hän parantaa kuormien uuvuttamat”, *Liahona*, marraskuu 2006, s. 7.
18. Morm. 5:11.
19. Matt. 11:29.
20. Ks. Michael R. Morris, ”Sherrie’s Shield of Faith”, *Ensign*, kesäkuu 1995, s. 46.
21. OL 50:40–41, 44.
22. Moosia 3:19.
23. Ks. Henry B. Eyring, ”Vastoinkäymiset”, *Liahona*, toukokuu 2009, s. 24.
24. Job 23:10.
25. Ks. 2. Kor. 12:9; Et. 12:26–27; OL 18:31.